

— Сто лева! Що е това! Ягне ли е?

— Толкова. Ако обичашъ вземи го, отсича Хитъръ Петъръ.

Дошълъ другъ купувачъ, трети, четвърти — все сжщото. Хитъръ Петъръ продължавалъ да се разхожда изъ пазаря, да се разговаря съ този и онзи, да зяпа тукъ и тамъ, а пѣтелътъ все висѣлъ въ ржката му.

Най-после пазарътъ се разтурилъ. Хората се разотишли. Хитъръ Петъръ се върналъ въ село и донесълъ обратно своя пѣтелъ, защото никой не искалъ да го купи за 100 лева.

Минала седмицата. Дошълъ другъ пазаренъ день. Хитъръ Петъръ взелъ пакъ пѣтела и го понесълъ на пазаря. Вечеръта пакъ го върналъ живъ и здравъ.

Селянитѣ забелязали, че Хитъръ Петъръ всѣки пазаренъ день носи и връща все сжция пѣтелъ, безъ да го продава, па му казали:

— А бе, Петре, какво току разкарвашъ този пѣтелъ по пазаря? Защо не му искашъ една помѣрена цена, та да го продадешъ? Кой е лудъ да ти даде за него 100 лева?

— Това знамъ, — отговорилъ Хитъръ Петъръ. Но ако азъ продамъ пѣтела, ще трѣбва да ходя на пазаря съ праздни ржце. Не виждате ли, че го нося само да се намирамъ на работа и да казватъ глупцитѣ, че и Петъръ отива, както всички хора, на пазаря да продава нѣщо.

Добромирко.

